

EINSTEINOVÍ z VISTA POINT

 PRESS

Autor trilogie WINTERHOUSE
BEN GUTERSON

Einsteinovi z Vista Point

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Ben Guterson

Einsteinovi z Vista Point – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

EINSTEINOVÍ
z VISTA
POINT

BEN GUTERSON

 P R E S S

Text © Ben Guterson, 2022
Illustrations © Petur Antonsson, 2022
Cover art © Vivienne To, 2022
Cover design © Sasha Illingworth, 2022
Cover copyright © Hachette Book Group, Inc., 2022
This edition published by arrangement with Little, Brown
Books for Young Readers, New York, New York, USA.
All rights reserved.
Translation © Eva Kadlecová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-264-4434-3
ISBN e-knihy 978-80-264-4874-7 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-4875-4 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-264-4873-0 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Věnováno

MARGARET MICKELSONOVÉ, SALLY ALGEROVÉ,
MARGARET IMPETTOVÉ A ANNABEL BLACKOVÉ,
ODDANÝM UČITELKÁM Z MÝCH CHLAPECKÝCH LET

Jednou jsem si do deníku zapsal tuto větu, i když si za nic na světě nemůžu vzpomenout, kde jsem ji četl: „Vím víc, než dokážu vyjádřit slovy, a to málo, co vyjádřit dokážu, nebylo by vyjádřeno, nevěděl-li bych víc.“ Ta věta mi pokaždé připomene jednoho drahého přítele, kterého jsem ztratil.

Z Úžasného světa slov! Dylana Grimese

OBSAH

JEDNA: Dívka z lesa	9
DVA: Zakázaná Věž	15
TŘI: Nová kamarádka	23
ČTYŘI: Diskuse nad večerí	33
PĚT: Světlo za řekou	43
ŠEST: Další návštěva Věže	53
SEDM: Jeskyně v úbočí	65
OSM: Koupání u vodopádů	73
DEVĚT: Nevítaná návštěva	82
DESET: Cedrový kruh	91
JEDENÁCT: Vyzrazené tajemství	108
DVANÁCT: Tábor v lesích	119
TŘINÁCT: Večere u Bigelowových	128
ČTRNÁCT: Odhalení a pochyby	139

PATNÁCT: Další setkání	151
ŠESTNÁCT: Nahlédnutí	158
SEDMNÁCT: Zase ta světla	169
OSMNÁCT: Dům za řekou	178
DEVATENÁCT: Neuvěřitelný příběh	193
DVACET: Oběd a dopis	204
DVACET JEDNA: Řešení a možnosti	214
DVACET DVA: Záhada medailonu	221
DVACET TŘI: Přípravy na oslavu	231
DVACET ČTYŘI: Slavnost na Vista Point	239
DVACET PĚT: Tajemství a formule	256
DVACET ŠEST: Pohled z Věže	267
PODĚKOVÁNÍ	271
BEN GUTERSON	271

Velká řeka

Most

Věž

Jeskyňe

Cedrový kruh

Planina

Dům Einsteinových

Jezírka

Wetherillův
starý srub

k domu
Bigelowových

Hřbitov

— Jedna —

DÍVKA Z LESA

Zack Einstein si právě četl svou oblíbenou knihu *Sokoli z Banditky*, když se podíval z otevřeného okna svého pokoje a zjistil, že k opuštěné Věži kráčí dívka. Vyskočil z postele, kniha mu upadla na podlahu a ozvala se rána, která se rozlehla po celém domě.

„Nestalo se ti nic?“ zavolal zdola z kuchyně Zackův otec.

„Jen mi upadla knížka, tati,“ odpověděl Zack s očima upřenýma na dívku kráčející ke kamenné stavbě v dálce. Musela se vynořit z hustého porostu jedlovců západně od Věže, což bylo mimořádně podivné vzhledem k tomu, že vstup do té budovy, jež stála na opačném konci pozemku, který nyní vlastnila rodina Einsteinových, byl přísně zakázaný. Co však Zacka překvapilo ze všeho nejvíc, byla skutečnost, že dívka s culíkem vypadala – alespoň zдалky – úplně jako Susan, jeho sestra, která navždy odešla.

Zack mhouřil oči. Dívka měla rudé vlasy, světlemodré džíny a bílá halenka jí volně splývala z drobných ramen – tím vším až neobvykle připomínala jeho mladší sestřičku.

Proč jde k Věži? pomyslel si.

A s tím, i když se to pokaždé snažil odvrátit, přišla další otázka, otázka, kterou si položil za posledních deset měsíců nesčetněkrát: *Proč jsem na Susan nedával lepší pozor?*

Na celou půlhodinu se mu podařilo utéct do knihy, kterou měl tak rád, ale teď se mu myšlenky na sestru opět vrátily, jako když začne znovu přšet.

„Doufám, že se té knížce nic nestalo,“ křikl zdola jeho otec. Když mu Zack neodpověděl, otec dodal: „To byl vtip, synku.“

„Jasně, tati,“ křikl duchem nepřítomně Zack. Právě v tu chvíli dívka zašla za kamennou stavbu a zmizela mu z dohledu. Díval se a čekal.

Věž, vzdálená asi sto metrů severním směrem od domu a vyšší než okno ve druhém patře, z něhož hleděl Zack, stála ve své osamocené vznešenosti na samém kraji strmého útesu. Za její vzdálenější stranou klesal příkrý svah dolů k řece. Byla to působivá stavba, devítiboká a lemovaná ladnými, robustními pilíři; ačkoli od chvíle, kdy Ruth – která byla jedenáctiletému Zackovi věkem nejbližší, jen o dva roky starší než on – prohlásila, že Věž vypadá jako obrovský dort se šedou polevou, pro něj bylo těžké tu představu vypudit z mysli. Podle toho, co děti věděly, neměla stavba žádné oficiální jméno. Miriam, o další dva roky starší než Ruth, tvrdila, že když je rodiče před třemi měsíci vzali na Vista Point poprvé, říkali jí „Velký náprstek“. („Od léta tu budeme bydlet,“ vysvětlila jim matka.) Jakmile šestnáctiletý Ethan, nejstarší ze sourozenců, jednou nazval budovu jako Věž, už jí to jméno zůstalo.

Dívka se ani po celé dlouhé minutě neobjevila, a Zack si představoval, jak stojí před vstupní branou Věže a vstřebává úchvatný výhled od její odvrácené strany: čtyři sta metrů širokou Velkou

řeku, hřebeny pohoří na severovýchodě, hustý les po obou stranách i naproti za řekou, jasné nebe nad hlavou. Z toho místa bylo všechno sytě modré či bujně zelené, nekonečné a rozlehlé. Ta dívka na to teď nejspíš hleděla plná obdivu, tak jak to Zack se svým bratrem a sestrami dělávali dennodenně od chvíle, kdy se na Vista Point před pěti dny přistěhovali. Jejich nový dům ležel od Roseburgu, jediného místa, které dosud zvali domovem, pouhou hodinu jízdy, ale stejně tak mohl být v nějaké vzdálené zemi: Vista Point byla jen tečka na mapě, spíše jen společenství roztroušených domků a rozlehlých pozemků, zatímco Roseburg byl největším městem celého státu.

„Nový začátek nám všem prospěje,“ opakovali Zackův otec a matka v posledních několika týdnech tak často, že Zack začal uvažovat o tom, jestli tomu opravdu věří, nebo jen chtějí, aby tomu uvěřil on a jeho sourozenci.

Během uplynulé zimy jejich rodiče našli dům k rekonstrukci, nabízený k prodeji jedním starším párem, který už nedokázal dům a pozemky udržovat. Takže plány teď byly jasné: Einsteinovi představí přízemí svého nového domu na penzion, což, jak Zack postupně pochopil, je něco jako malý hotýlek provozovaný u někoho doma. Co na tom příliš nechápal, byl důvod, proč jeho otec skončil s prací architekta ve společnosti Valencia & Hartnett, aby místo toho servíroval lidem míchaná vajíčka a převlékal jim postele – a taky proč s tím jeho matka tak nadšeně souhlasila, místo aby dál vyučovala budoucí pedagogy na vysoké škole v Roseburgu.

Nedovedl prostě pochopit jejich horlivost k té změně a proč se tak radostně vrhli do stěhování kamsi doprostřed ničeho.

„Podle mě si máma a táta myslí, že když se přestěhujeme, nebudeme tak smutní ze Susan,“ řekla mu jednou Miriam. Ale ať se Zack snažil sebevíc, ta slova mu nedávala smysl.

Dál se upřeně díval z okna, ale dívka už se znovu neobjevila. Napadlo ho, že mohla sejít po pěšince ze svahu a potom se obloukem vrátit zpátky do lesa, což by byl nejjistější způsob, jak odejít od Věže – nebo se k ní naopak přiblížit –, když někdo nechtěl, aby ho viděli z jejich domu. Zack se podíval na hodiny: bylo 15.17. Jeho matka a sourozenci odjeli na odpoledne do nedalekého městečka Thornton Falls a měli se vrátit až za hodinu. Všichni na Zacka naléhali, aby jel s nimi – i otec ho přemlouval, aby si vyrazil ven –, ale jak se mu od toho strašného večera z minulého srpna stalo zvykem, cítil se příjemněji ve svém pokojíčku s knihou. Neměl vůbec chuť chodit mezi lidi, mezi davy.

„První letní den je skvělý čas k objeovávání, Zet,“ říkal mu u oběda Ethan – kterému zbývaly jen tři odznáčky, aby ve skautu pokročil mezi Orly –, když se ho snažil přemluvit k odpolednímu výletu. „Měl bys jet s námi. Můžeme spolu zajít do obchodu s mapami.“

„Vezmu s sebou míč na basket, Zacku,“ zkusila to Miriam, která byla mezi sourozenci nejnadšenější sportovkyně, když Zack prohlásil, že zůstane doma. „Můžeme si zahrát HORSE. A ukážu ti svůj nový figl s míčem.“

„Nebo můžeme společně skládat básničky v altánu na náměstí,“ dodala Ruth a obdařila přitom svou sestru léty nacvičeným, obzvlášť dychtivým pohledem, protože věděla, že psaní je to poslední, co by Miriam chtěla dělat – a Miriam přehnaně protočila oči, všechno ale z legrace.

Zack chápal, a dokonce oceňoval, že jeho sourozenci dělají, co mohou, aby ho přemluvili a také rozesmáli. Jenže on neměl náladu nechat se rozveselit. Už nikdy.

Teď dokázal myslet jen na to, že má ještě celou další hodinu jen pro sebe, a že někde kolem Věže se toulá osamocená dívka, co vypadá jako Susan. Čekal minutu, potom další minutu, a stále stavbu pozorně sledoval. Pak ho napadlo, že se ta dívka možná ztratila – anebo se snažila dostat dovnitř, či se dokonce mohla nějak zranit. Že zmizela za Věží a už se neobjevila, mu dělalo starosti. Zack se znovu podíval na hodiny, potom zpátky k Věži, a nakonec si obul boty, vyšel z pokoje a rychle seběhl po schodech.

„Jdu na chvilku ven, tati,“ zavolal a zamířil ke dveřím.

„Nebud' pryč dlouho,“ odpověděl otec. Ale to už byl Zack před domem a rychle kráčel k Věži. Potom se dal raději do běhu.

Třeba ta holka potřebuje pomoc.

— Dva —

ZAKÁZANÁ VĚŽ

Věž byla pro čtyři sourozence Einsteinovy přísně zakázaná. Směli ji obdivovat zvenčí – úhledné řady šedých pískovcových cihel, jež tvořily její stěny, přesně vyrovnané plochy jejích devíti stran, vznešené oblouky dnes povětšinou zabetonovaných oken –, a dokonce i sedět na kamenných schodech před ohromnými kovovými branami; ale jak jim rodiče hned na začátku jasně řekli, Věž nepatřila k jejich majetku, takže se za žádnou cenu nesměli pokoušet vejít dovnitř. Ne že by se jim to mohlo podařit – brána byla zamčená (ačkoli ani jeden ze sourozenců se neodvážil to vyzkoušet) a na budově bylo hned několik tabulek s nápisem *Zákaz vstupu*. Stavba rozhodně působila opuštěně – okna byla zatlučená prkny, zdivo bylo zvenčí oprýskané, odlupovalo se a místy ho prožírala plíseň – ale všichni sourozenci Einsteinovi se shodli na tom, že nevypadá ani zdaleka tak zchátrale, jak jim líčili rodiče, než ji poprvé spatřili na vlastní oči.

„Tohle je zaručeně to nejúžasnější místo na piknik na celém světě,“ vydechla Ruth, když si čtveřice vyrazila k Věži hned v den příjezdu. „Tak malebné a romantické. Přesně takové místo, o jakém člověk musí napsat.“ Melancholicky se rozhlédla a pravila: *„Bridgette Carlislová hleděla od Věže Vista Point na řeku a uvědomila si, že bude Thomase Coopera milovat navěky.“*

„To by nikdo nečetl,“ odušil Ethan, zavrtěl hlavou a cílevědomě napřimenou paží ukázal proti proudu řeky. „Zajímavé. Z tohoto místa má Mount Knox sklon téměř přesně pětáctýřicet stupňů.“ Vyndal z kapsy kompas a začal si s ním hrát.

Miriam předvedla ukázkový výskok ke koši. „Pětáctýřicet stupňů, když míč opustí mé ruce,“ řekla a Ruth si hlasitě povzdechla. Miriam zvolala: „A máme tu vítězný koš za tři body!“ zavěsila míč do imaginárního koše a pak se zadívala po proudu řeky tekoucí hluboko pod nimi k pruhu dálnice, co vedla přímo okolo ní.

„Jen škoda, že tu postavili tu dálnici,“ povzdychla si. „Táta říkal, že kdyby tu nebyla, dalo by se to tu přejet jen po staré silnici tady přes vršek. Lidé by jezdili tudy a zastavovali se tu, a Věž by nikdy takhle nezchátrala.“

Teď ale Zack na jejich první společnou návštěvu, k níž došlo před pár dny, vůbec nemyslel. Zpomalil z běhu do chůze a přiblížoval se ke kamenné budově, pozorně pátraje očima po jakémkoli pohybu. Dobře si uvědomoval, že ho může sledovat táta z kuchyňského okna přes travnatou planinu, jež dělila jejich dům od Věže.

Otočil se k západu, kde planina přecházela v les, a došel na okraj útesu; pak popoběhl kousek dolů ze svahu, záměrně přitom minul Věž a cestou jen letmo zašilhal k jejím schodům. Nikdo tam nebyl. Zack se zastavil a otočil. Výhled na dům mu zastínil svah, takže ho otec už nemohl vidět, a tak si teprve nyní začal budovu v klidu prohlížet. Pod žhavým sluncem panovalo ticho a Zack se najednou cítil nejen úplně sám, ale taky strašně daleko, jako by ho od domu dělilo mnoho mil.

Znovu se mu vrátila ta vzpomínka z konce srpna loňského roku.

Celá sedmičlenná rodina Einsteinových si vyrazila na westernový festival nedaleko městečka Hugard jižně od Roseburgu. Zack a jeho o dva roky mladší sestra Susan byli s matkou, ostatní se rozešli za pouťovými atrakcemi a stánky: Ethan zůstal s tátou a dvě starší sestry odešly spolu. V osm hodin večer, když se začalo pomalu smrákat a od pódia uprostřed zábavního parku se už nesly tóny country kapely, zatímco si Zack a Susan pochutnávali na cukrové vatě, je matka odvedla k bráně a tudy ven na ulici okolo parku. Tam se všichni tři zastavili a čekali u plotu z pletiva, obklopení hlukem a světly a lidmi a automobily. VÍTEJTE NA WESTERNOVÉM FESTIVALU 2001! hlásal velký nápis na praporu, který byl natažený mezi dvěma vysokými stožáry.

„Kde jsou?“ zeptala se Zackova matka po chvíli marného rozhlížení po zbytku rodiny. „Už tu měli být.“

Susan si utrhla chomáč cukrové vaty omotané kolem tyčky z tvrdého papíru, kterou držel Zack, a oba si s hihňáním spokojeně pomlaskávali. Zack cítil, jak už má od růžového cukru ulepenou pusku i tváře. Jejich matka se dál rozhlížela se znepokojeným výrazem.

„Počkejte tu na mě, vy dva,“ nařídila nakonec a přísně se podívala na Zacka. Ukázala k bráně, co byla pár kroků napravo od nich. „Možná si myslí, že na ně čekáme uvnitř.“ A s dalším pronikavým pohledem na Zacka dodala: „Ani se nehněte od toho plotu, dobře? Budu hned zpátky.“

Susan se plně soustředila na cukrovou vatu. Po chvíli si však přestala trhat sladké chomáčky, šibalsky se na Zacka podívala a prohlásila: „Susan vidí pána ve fialových žabkách.“ A zvedla bradu a podívala se do nebe, což byla její typická strategie, jak Zacka zmást, kdykoli začali hrát tuhle hru.

„Támhle!“ oznámil Zack téměř okamžitě s prstem namířeným na pána, který je právě minul a který měl opravdu na nohou fialové žabky. Tuhle hru oba zbožňovali, a ještě o to víc, že vždycky spolehlivě rozčílila všechny jejich sourozence.

„A teď Zack vidí paní s dvěma jablíčky v karamelu a hot dogem,“ pokračoval.

„Vidím ji!“ zvolala Susan. „Páni, pamatuješ, jak jsi vloni snědl ty dva hot dogy, než jsme šli na horskou dráhu?“

Zack se dramaticky chytil za břicho. „To mi ani nepřipomínej!“

Když se Susan natahovala pro další chomáček vaty ze Zackovy tyčky, vynořilo se zpoza nedalekého překližkového stojanu s programem malé kotě.

„Koukni!“ zvolala Susan a ukázala na malou šedivou kočičku. Klekla si, aby ji pohladila, a Zack se jen díval. Vtom Susan pohnula rukou příliš rychle a koťátko uteklo.

„To ne!“ vyjekla Susan, když se kotě dalo na útěk mezi dav lidí proudící po chodníku – a než ji Zack stačil zastavit, rozběhla se za ním.

„Stůj!“ zavolal, ale to už byla pryč, v patách malému koťátku. Když svou sestru viděl naposledy, horečně pronásledovala kotě v modrých šortkách a své oblíbené mikině. Další vzpomínky už zahrnovaly jen podivně setmělé nebe, kvílení pneumatik, tu strašnou ránu a křik snad tisíce lidí všude kolem.

Od té chvíle následoval už jen čirý zmatek. Zack si vůbec nemohl vzpomenout, jak ho matka, a potom i otec a sourozenci našli, jak pochopil, že Susan už se nevrátí, věděl jen, že všichni plakali nebo byli v šoku nebo podlehli nějaké jiné emoci, které on nerozuměl. Pravda byla, že ať se sebevíc snažil rozpomenout na detaily všeho, co se dělo poté, co Susan odběhla za kotětem, jeho mysl v tom zkrátka nedokázala nalézt žádný smysl. Jak se ocitl zpátky doma a co se dělo později toho večera – nic z toho se mu nevybavovalo. Následovaly dny naplněné divným smutkem, pak pohřeb a po něm dlouhé týdny, kdy nedělal nic jiného, než že seděl

ve svém pokoji nebo ležel v posteli; doteď si nemohl vzpomenout, co se dělo nebo co v té době dělal, věděl jen, že nakonec se vrátil do školy a dny prostě plynuly dál. A taky věděl, že Susan už se nikdy nevrátí – a věděl, že jedinou příčinou toho všeho bylo, že ji nechal běžet za tím kotětem. Že měl něco udělat a neudělal, že nějaká jeho část způsobila, že se stalo, co se stalo.

„Nikdy jsem vás neměla nechávat samotné,“ opakovala často Zackova matka, kdykoli si ho k sobě přivinula do uplakaného objetí. „Nikdy.“ Ale Zack měl vždycky pocit, že se ho jen snaží ukonejšit tím, že tu vinu bere na sebe. Věděl, že tak to není. Nedohlížel na svou mladší sestřičku tak pozorně, jak měl. Matka a otec a Ethan a holky si mohli říkat, co chtěli – Zack věděl, že za všechno může on.

Hleděl na Velkou řeku plynoucí dole pod srázem. Most, jediný most v okruhu třiceti kilometrů na toku této široké řeky, přetínal vodu směrem k východu, ale ležel tak daleko a hluboko pod Zackem, že se po něm autíčka pohybovala neslyšně jako malé hračky na vzdálené autodráze. I sama voda v řece se odtud shora zdála tak líná a pomalá, že připomínala dlouhou, nehybnou modrou stuhu táhnoucí se od jednoho obzoru k druhému. Svahy na protějším břehu pokrývaly ničím nepřerušené lesy, tak vzdálené, že jednotlivé stromy splývaly v jedinou hustou sytě zelenou pokrývku. Zack se znovu zadíval na Věž. *Ta dívka se musela vrátit zpátky do lesa*, pomyslel si.

Šedé stavení působilo v slunečním světle imponantně, ladně i masivně zároveň, a Zack si představoval, jak nádherná a dokonalá musela Věž být, než někdo zabeđnil vysoká okna, než se odloupaly a uvolnily tašky na střeše. Potom co ji navštívil už několikrát, pro něj bylo těžké uvěřit, že ji někdo nechal zchátrat do tak neutěšeného stavu. Přimhouřil oči a snažil se představit si, jak majestátně musela stavba vypadat před lety.

Pak se uvnitř něco pohnulo.

U okna v horním poschodí Věže – jen sotva viditelná skrz dřevěná prkna bednění – se na letmý okamžik objevila silueta, pouhý stín, který zase zmizel tak rychle, že si Zack ani nemohl být jistý, zda ho jen nešálila vlastní fantazie. Čekal a pozorně se díval, ale nic víc už nespátřil; popošel k Věži o pár kroků blíž a po celou dobu pozorně mžoural na horní okna. A jakmile se ocitl u schodů, všiml si něčeho, čemu se zdráhal uvěřit: brána do kamenné budovy byla pootevřená.

Zack potichounku vyšel těch několik málo schodů. Škvírou, jež vznikla pootevřeným křídlem brány, uviděl úzký proužek nitra Věže, tmavý a stinný, kam jediná špetka světla přicházela z těch několika oken vysoko nad podlahou. Položil dlaň na jedno křídlo brány, pootočil hlavu a zaposlouchal se. Zevnitř nevycházel žádný zvuk. Zack se naklonil blíž ke štěrbině ve dveřích a uviděl, jak se od mramorové podlahy odráží tlumené světlo. Ještě jednou se ohlédl na řeku, potom pomaličku zatáhl za kliku a vstoupil do Věže.

— Šří —

NOVÁ KAMARÁDKA

C hvilku trvalo, než se Zackovy oči přizpůsobily šeru uvnitř Věže, ale jakmile se trochu rozkoukal, byl Zack naprosto oslněn tím, co spatřil. Mramorová podlaha byla bílá – tak vznešená, tak neposkvrněná, že měl téměř pocit, jako by se vznášel ve vzduchu – a stěny byly hladké a měly světlouce růžový odstín. Očekával, že budou šedé a pískovcové, prostě jako druhá strana stavebních kamenů, co byly vidět zvenčí; místo toho však byly zdi hladounké a čisté, jako by je někdo vymaloval minulý týden. Kolem Zacka se po všech stranách tyčila kamenná žebra vnitřní strany pilířů; a přestože okenní otvory v přízemí byly zatlučené překližkou, několik neporušených oken – zasklených tabulkami zeleného a žlutého skla – nahoře v poschodí vpouštělo dovnitř jemné světlo, jež vdechovalo celému prostoru přízračný šerosvit. Bylo to jako ocitnout se pozdě odpoledne v nejhlubším lese, mezi vysokými cedry, kde vás obklopuje příjemná, hebká zeleň a všude

panuje ticho a klid. Nejpozoruhodnější na tom všem ale bylo, že nitro Věže nebylo ani zdaleka tak špinavé a zchátralé, jak by Zack očekával podle jejího vnějšího vzhledu – vlastně by se dalo říct, že interiér byl téměř dokonalý, jako by ho jeden den zavřeli a od té chvíle ho čas téměř nepoznamenal.

Zack zvedl pohled ke klenutému, zlatě dlážděnému stropu. Přímo uprostřed – v nejvyšším a nevdálenějším místě – bylo cosi kulatého a stříbrného, co vypadalo trošku jako placatý detektor kouře, ale to mu připadalo tak nepatřičné, že si byl jist, že se musel splést. Zadíval se na to pozorněji a zmocnil se ho zvláštní, nepopsatelný pocit neklidu. Ta věc – ať to bylo, co to bylo – se zaleskla v tlumeném světle, když Zack zaklonil hlavu, aby si ji lépe prohlédl. Zdálo se, že je to něco jako velký medailon zasazený do samého středu stropu, ale bylo tu příliš šero, než aby rozeznal jakýkoli detail. Zack byl zvědavý, strašně zvědavý, co to může být.

Potom sjel pohledem od stropu dolů. Mezi dvěma patry nitra Věže, v kruhu kolem galerie rozdělující dvě poschodí, byly zasazené malé sošky – reliéfy, jak si Zack uvědomil, s tvářemi, které musely patřit lidem z dávných časů: indiáni s čelenkami, průkopníci, osadníci, vojáci v čepicích se štítky. Jak se otáčel, aby si je prohlédl, všiml si, že kolem zdi po jeho levici vede úzké mramorové schodiště, a jeho oči po něm vystoupaly až k místu, kde dosahovalo prvního poschodí. Odtud, z místa přímo nad zábradlím, na něj hleděla dívka s rudými vlasy svázanými do culíku.

„Ahoj,“ řekla tiše a pozdravila ho váhavou, mírně zdviženou rukou. V místech, kde stála, byly stíny tak hluboké, že ji Zack sotva viděl.

„Ahoj,“ odpověděl Zack a opětoval nesmělé zamávání. Na dívčině hlase, na tom, jak ho uvítala, bylo cosi tak klidného a přirozeného, že nebyl ani trochu vylekaný či překvapený. Hleděl na ni nahoru a čekal, že dívka něco řekne, ale ona se jen držela zábradlí a shlížela dolů na něj.

„Jak ses sem dostala?“ zeptal se Zack. Jeho hlas se v otevřeném prostoru rozléhal.

Dívka ukázala na dveře, které za sebou Zack nechal otevřené. „Prostě jsem šla dovnitř,“ odpověděla s mírným pokrčením ramen.

„Nebylo zamčeno?“ Už když ta slova říkal, prošel si v duchu těch několik návštěv Věže se svými sourozenci a uvědomil si, že ani jednou nezkusili vzít za kliku. Možná vůbec nebylo zamčeno.

Dívka zavrtěla hlavou. „Ne. Prostě jsem otevřela dveře. Už mocrát jsem chodila okolo, ale tohle je poprvé, co jsem se podívala dovnitř.“

„My jsme se sem právě přistěhovali,“ vyhrkl Zack. „Tedy, já a moje rodina.“

„Vy bydlíte tamhle v tom velkém domě?“ ukázala.

„Jo. Já jsem Zack. Dřív jsme žili v Roseburgu.“

„Já jsem Anna.“

Zack se znovu ohlédl ke dveřím. „Jsi tu sama?“